

מלבי"ם כי תשא

שמות פרק לא, יג-יד

(יג) וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אֹת הוּא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם: (יד) וּשְׁמֹרְתֶם אֶת־הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֶיהָ מוֹת יוּמָת כִּי כָל־הָעֹשֶׂה בָּהּ מְלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ:

מלבי"ם שמות פרק לא

(יד) ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם. ממ"ש מלת **לכם** דייק ר"ש בן מנסיא שפקוח נפש דוחה שבת, ר"ל שהשבת ניתן לצרככם לא שתמותו עליו כנ"ל (סי' ג), ומפרש מ"ש כי קדש הוא שכ"מ שנזכר שיתקדשו במצותיו, היינו **שיתגברו ויתעלו על טבע הבשר והיצר** כמו והתקדשתם והייתם קדושים שנאמר באיסורי מאכלות ובעריות, שהיצר מחמדתן והוא מתקדש בפרישות להתגבר על טבעו **זזה ענין הקדושה, לא כן מצות עונג השבת ומנוחה ממלאכה שהוא דבר שגוף חפץ ואין מתגבר על טבע גופו לעשות כנגד טבעו ונהפוך הוא שטבע גופו חפץ במנוחה ועונג**, וא"כ קדושה זו אינה באה מצדו רק מצד השבת שהשבת בעצמה יש בה קדושה וע"י שהוא שומר את השבת שבזה מעיד על חדוש העולם ושנח ביום השביעי, ושיום זה קדוש לא-להיו שבו מתנהג בדרך השגחיי נסיי למעלה מן הטבע מזה נמשך קדושה על ישראל שיתעלו מן הטבע ויתקדשו בקדושתו, וז"ש שהשבת מוסיף קדושה על ישראל וכו' ועז"א כי קודש הוא, הקדושה תלויה בשבת והיא מתפשטת לכם מקדושת שבת: